

УДК 070.4:820(73+410)

ЖОРНОКУЙ Уляна – кандидат філологічних наук, завідувач кафедри іноземних мов, філології та журналістики, Київський університет інтелектуальної власності та права Національного університету «Одеська юридична академія», вул. Харківське шосе, 210, Київ, 02091, Україна (ulianazhornokui@gmail.net)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3413-785X>

DOI: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2024.60.6>

Бібліографічний опис статті: Жорнокуй, У. (2024). Літературна журналістика як окремий науковий метод: етапи становлення. *Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Філологія»*, 60, 48–56, doi: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2024.60.6>

**ЛІТЕРАТУРНА ЖУРНАЛІСТИКА ЯК ОКРЕМИЙ НАУКОВИЙ МЕТОД:
ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ**

Анотація. У сучасному постінформаційному суспільстві літературна журналістика зазнає значних трансформацій. Головними викликами є забезпечення достовірності інформації, її оптимальне представлення та адаптація до потреб різних вікових груп читачів, що безпосередньо впливає на жанрові особливості та проблематику твору.

Вивчення літературної журналістики ускладнене браком комплексних наукових досліджень. Вітчизняні науковці здебільшого розглядають її як другорядну дисципліну порівняно з літературознавством. В умовах діджиталізації та домінування клікбейтного контенту фахівці літературної журналістики змушені постійно шукати нові способи популяризації своїх матеріалів.

Вітчизняні дослідники Л. Шутяк, О. Харченко, К. Сільман лише частково висвітлювали окремі аспекти літературної журналістики. Натомість англomовні науковці, зокрема С. М. Здовч, Л. Гуткайн, Р. Нордквіст, приділяють цьому напрямку значно більше уваги.

Дослідити еволюцію літературної журналістики, простежити етапи її культурно-історичного становлення та виокремити характерні особливості творів найвидатніших представників на різних етапах розвитку стало метою цього дослідження.

Літературна журналістика як жанр сформувалася у ХХ столітті завдяки таким видатним авторам, як Трумен Капоте, Норман Мейлер та Том Вулф. Проте її витoki простежуємо набагато раніше – у творах Даніеля Дефо, Джонатана Свіфта, Чарльза Дікенса та Марка Твена. Можна виділити три основні періоди її розвитку: ранній етап, «нова літературна журналістика» 1960-х років та період після 1970 року, кожен з яких має унікальні стилістичні та жанрові особливості.

Літературна журналістика продовжує розвиватися, реагуючи на культурні, соціальні та технологічні зміни. Її міждисциплінарна природа становить водночас і виклик, і потенціал для подальших досліджень. Науковці поступово розширюють розуміння цього феномену, демонструючи, що літературна журналістика виходить за межі традиційного журналістського підходу, наближаючись до художньої літератури через експериментальні форми та способи текстуального вираження.

Ключові слова: етапи становлення, жанрово-стилістичні особливості, літературна журналістика, метод, «нова журналістика», представник.

ZHORNOKUI Uliana – Candidate of Philological Sciences (PhD in Philology), Head of the Department of Foreign Languages, Philology and Journalism, Kyiv University of Intellectual Property and Law of the National University «Odesa Law Academy», 210, Kharkiv Highway, Kyiv, 02091, Ukraine (ulianazhornokui@gmail.net)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3413-785X>

DOI: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2024.60.6>

To cite this article: Zhornokui, U. (2024). Literaturna zhurnalistyka yak okremyi naukovyi metod: etapy stanovlennia [Literary journalism as a separate scientific method: stages of formation]. *Problemy humanitarnykh nauk: zbirnyk naukovykh prats Drohobyskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Seriya "Filolohiia" – Problems of Humanities. "Philology" Series: a collection of scientific articles of the Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University*, 60, 48–56, doi: <https://doi.org/10.24919/2522-4565.2024.60.6> [in Ukrainian].

LITERARY JOURNALISM AS A SEPARATE SCIENTIFIC METHOD: STAGES OF FORMATION

Summary. *In the contemporary post-information society, literary journalism undergoes significant transformations. The main challenges include ensuring information reliability, its optimal representation, and adaptation to the needs of different age groups of readers, which directly influences the genre features and problematic aspects of the work.*

The study of literary journalism is complicated by the lack of comprehensive scientific research. Domestic scholars mostly consider it a secondary discipline compared to literary studies. In the conditions of digitalization and the dominance of clickbait content, literary journalism specialists are forced to constantly seek new ways to popularize their materials.

Domestic researchers L. Shutiak, O. Kharchenko, K. Silman have only partially covered certain aspects of literary journalism. In contrast, English-language scholars, particularly S.M. Zdovč, L. Gutkind, R. Nordquist, pay much more attention to this direction.

The aim of this study was to investigate the evolution of literary journalism, trace the stages of its cultural and historical formation, and identify the characteristic features of works by the most prominent representatives at different stages of development.

Literary journalism as a genre was formed in the 20th century thanks to such outstanding authors as Truman Capote, Norman Mailer, and Tom Wolfe. However, its origins can be traced much earlier – in the works of Daniel Defoe, Jonathan Swift, Charles Dickens, and Mark Twain. Three main periods of its development can be distinguished: the early stage, the «new literary journalism» of the 1960s, and the period after 1970, each with unique stylistic and genre characteristics.

Literary journalism continues to develop, responding to cultural, social, and technological changes. Its interdisciplinary nature represents both a challenge and potential for further research. Scholars are gradually expanding the understanding of this phenomenon, demonstrating that literary journalism goes beyond the traditional journalistic approach, approaching fiction through experimental forms and methods of textual expression.

Key words: *stages of formation, genre-stylistic features, literary journalism, method, «new journalism», representative.*

Постановка проблеми. Літературна журналістика, яка перебуває на перетині літературного мистецтва та журналістики, є важливим складником медійної сфери, хоч у вирі діджиталізації переживає непрості часи. Беручи за основу лонгвід-тексти, вона пропонує читачам розширений, художньо виразний погляд на суспільні процеси, особисті історії та культурні явища, дистанціюючись від беземоційного відображення фактологічної інформації, притаманного традиційній журналістиці. Характерно, що в часи клікбейто-

вої журналістики, коли цільова аудиторія здебільшого націлена на отримання інформації розважального характеру, повернення популярності літературної журналістики – українське важливе питання.

Погоджуємося з думкою Лі Гуткайнда, що ключовими рисами, котрі визначають як жанрові, так і композиційно-стильові межі літературної журналістики, є «freedom» і «flexibility», мотивовані як ідіостилем самих представників, які завжди позиціонують себе як незалежні рупори суспільної думки, так

і самим напрямом, що «invites writers to push boundaries and open doors, offering them the opportunity to use all of the techniques of the fiction writer (or the poet) – dialogue, setting, description, inner point of view (seeing the world through the eyes of the person about whom they are writing) – in order to capture a reader's attention and enlighten and intrigue them through nonfiction» (Gutkind, 2006, p. 27). Проте саме ці риси і формують підводні камені, котрі на всіх рівнях, але насамперед методологічно-термінологічному, створюють перешкоди для виділення журналістики в окрему наукову галузь знань.

Отож, у постіформаційному суспільстві літературна журналістика стикається з низкою викликів, особливо значущим серед яких є верифікація інформації, її доступний обсяг, адаптація тексту з урахуванням необхідних стратегій, потреб і вікового складника читачкої аудиторії, що специфікує проблематику й жанрові особливості представленого її увазі твору. Це, власне, і визначає **актуальність** обраної для дослідження в межах цієї статті проблеми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окреслена проблема – об'єкт розгляду як зарубіжних, так і вітчизняних дослідників. Серед іноземних науковців варто виділити праці С. М. Здовч, котра неодноразово зверталася до питання про міждисциплінарний характер літературної журналістики та наголошувала на тому, що як дисципліна та сформувалася в контексті протистояння традиційної фактологічної журналістики. Її діяльність є яскравим прикладом того, як елементи літературного дискурсу можуть бути інтегровані в журналістику, забезпечуючи більш глибокий емоційний зв'язок з аудиторією та підвищуючи освітню цінність медіаконтенту (Zdovč, 2004). Монографічне дослідження вченої «Literary Journalism in the United States of America and Slovenia» (Zdovč, 2008) детально розкриває еволюцію літературної журналістики та здійснює порівняльний аналіз її розвитку в обох країнах – США та Словенії.

А. Гріндберг (Greenberg, 2014), відомий голландський письменник і журналіст, досліджував, як літературна журналістика розвивалася в умовах демократизації медіа. Поєднавши захоплюючий репортаж із власним

літературним досвідом і суттєво доклавшись до розвитку іммерсивної журналістики, пов'язаної з технологіями повного чи часткового занурення в атмосферу зображуваної реальності, він розглядає літературну журналістику як засіб достовірного, без упереджених наративів, вивчення людської природи та суспільства, що важливо для об'єктивного світосприйняття.

Н. Сімс та М. Крамер (Sims, Kramer, 1995) зробили значний внесок у розуміння та просування літературної журналістики як окремого методу, обстоюючи ідею, що літературна журналістика, використовуючи оповідь для глибшого культурного розуміння, забезпечує «вищу істину». Вони підкреслювали, що літературна журналістика процвітає завдяки точності, символічній глибині та структурному експерименту, що відрізняє її від традиційної журналістики чи суто творчої документальної літератури. Переконані, що їхні праці уможливили визнання літературної журналістики академічною галуззю й вплинули на те, що письменники та науковці стали розглядати її як засіб коректного, без порушень журналістської етики дослідження складних суспільних реалій.

Дж. Сімонс (Simons, 2007) відома своїми розвідками в галузі літературної журналістики та наративної документальної літератури. У своїх працях вона звертається до дослідження категорій правди, оповіді та репрезентації, особливо у зв'язку з культурною та суспільною динамікою. Дж. Сімонс розглядає журналістику як процес, подібний до наукового дослідження, наголошуючи на важливості оскарження упереджених ідей і залишаючись відкритою до перегляду висновків у часовій перспективі. Дослідниця також відома своїм академічним лідерством, оскільки очолює медіазнавчі програми й виступає за інтеграцію наукової ретельності з журналістською практикою, що робить її ключовою фігурою в просуванні літературної журналістики в науковій площині.

Лі Гуткайнд (Gutkind, 2005), чиї праці відіграли важливу роль у популяризації літературної журналістики, розробив посібники для письменників-початківців – книги «Мистецтво творчої документальної літератури» та «You Can't Make This Stuff Up». У них дослід-

ник детально аналізує техніки написання на основі фактичного матеріалу переконливих текстів, поєднуючи оповідь із журналістською фактологічністю. Його праці допомагають подолати прірву між журналістикою й літературою, надихають нове покоління письменників із сформованим літературним хистом на створення вражаючих, заснованих на правдивих ситуаціях чи розповідях історій.

1993 року Лі Гуткайнд заснував журнал «Creative Nonfiction» – простір для публікації творчих здобутків представників літературної журналістики. Крім того, він започаткував одну з перших академічних програм із творчої документальної літератури в Goucher College у Меріленді. Зусилля Гуткайнда спричинилися до утвердження в академічних колах літературної журналістики як наукового методу й акцентування її впливу на сучасну попкультуру. У такий спосіб йому, вважаємо, вдалося продемонструвати значущість творчої документальної літератури для удоступнення цікавих і складних тем широкій читацькій аудиторії.

Ба більше, Асоціація студій з літературної журналістики, заснована 14 липня 2014 за підсумками I Міжнародної конференції з літературної журналістики в Нансі (Франція), з 2013 двічі на рік видає журнал «Literary Journalism Studies», що, власне, підтверджує статус цієї дисципліни як методологічно й термінологічно сформованої, а отже, української актуальної не тільки з огляду на її міждисциплінарний характер, а й на щораз більшу популярність жанрів, котрі її представляють.

Зарубіжні дослідники також вивчали міжкультурні відмінності в сприйнятті літературної журналістики як наукового методу. Наприклад, у США акцент зроблено на інноваційних підходах, тоді як у Європі зафіксовано інтерес до документальних форм соціального спрямування (John, Reynolds, 2011, p. 107).

На відміну від розвідок іноземних колег, вітчизняна літературна журналістика представлена або в контексті літературознавчих проблем, або через призму медіазнавчого дискурсу. Наприклад, у численних ґрунтовних розвідках О. Харченко (2020; 2021) предметом розгляду стали проблеми жанрово-стильової специфіки творів літературної журналістики, здебільшого англомовних, як-от: діалоги та

їхня роль у тексті, комунікативні практики, літературні прийоми в журналістському тексті.

Л. Шутяк (2014) особливу увагу приділяє розвитку американської літературної журналістики, окремо зупиняючись на аналізі її рис, особливо в період «нової журналістики».

К. Сільман (2019) у дисертаційному дослідженні «Есей як жанр на перетині літератури і журналістики» здійснила спробу цілісного вивчення есею як помежового жанру, а також проаналізувала особливості функціонування есеїстики в час цифрової комунікації.

Л. Маляренко (2018) простежила, як літературна журналістика сприяє формуванню в сучасній Україні національної ідентичності – праця «Літературна журналістика як засіб конструювання національної ідентичності». Основний акцент зроблено на україноцентричному підході до медіа, у яких національну ідентичність формовано через глибоке осмислення історичних, культурних та соціальних явищ. Л. Маляренко стверджує, що літературна журналістика є надійним інструментом трансляції національних цінностей та конструювання образу нації через усвідомлення історичних подій та досягнення їхнього впливу на сучасність, потужним засобом популяризації національної культури й протидії впливу чужих ідеологій, таких, як концепція «руського мира» (Маляренко, 2018, с. 47). Авторка у такий спосіб наголошує на важливості україноцентричної концепції медійної діяльності, яка об'єднує націю через спільні культурні і символічні цінності, забезпечуючи зв'язок поколінь (Маляренко, 2018, с. 47). Отже, праця Маляренко демонструє, як літературна журналістика може слугувати платформою для консолідації нації й формування національної свідомості в умовах глобалізації й соціальних трансформацій.

О. Романенко (2016) вивчала стилістичні особливості творів сучасних українських журналістів. У своїх працях дослідниця акцентує увагу на ролі в сучасній журналістиці комунікаційних технологій, відзначає їхній вплив на процеси створення текстів, зокрема з елементами нонфікшн – це в особливий спосіб засвідчує монографія «Семіосфера української масової літератури. Текст. Читач. Епоха» (Романенко, 2014). «Масова література і куль-

тура, масовий читач та формування читацьких спільнот, провідні жанри масової літератури в Україні від кінця XIX до початку XXI століття – це тільки частина тем і проблем, які висвітлюються у цій монографії» (Романенко, 2014, с. 2). Зауважимо, що ця праця стала чи не єдиною спробою в українському літературознавстві систематизації та узагальнення передумов виникнення, особливостей та специфіки, врешті, умов розвитку та становлення української масової літератури.

Праці В. Шевченко (Shevchenko, 2020), представляючи аналіз мови сучасних медіа та впливу цифрових технологій на розвиток літературної журналістики в Україні, є значним внеском у розвиток медіалінгвістики. У своїх розвідках вона зосереджується передусім на вивченні мовних засобів вираження, що теж впливають на художній складник журналістських текстів. Це має значення для розвитку літературної журналістики через мовні експерименти та інновації у розрізі мистецтва володіння словом.

Отже, в українській науці дослідницька рецепція літературної журналістики перебуває на стадії активного формування, з поступовим зростанням інтересу до цього жанру як у теоретичному, так і прикладному аспектах.

Виклад основного матеріалу. Літературна журналістика як форма документальної прози виникла у XX столітті завдяки таким постатям, як Трумен Капоте, Норман Мейлер та Том Вулф, які внесли нові стандарти у написання документальних текстів. Вулф, зокрема, є автором поняття «новий журналістський стиль», який поєднує художні прийоми з фактологічною точністю (Wolfe, 1973). «Writers who write creative nonfiction are very different in voice, orientation and purpose. But what they have in common is that they are, in one way or the other, writing true stories that provide information about a variety of subjects, enriched by relevant thoughtful ideas, personal insight, and intimacies about life and the world we live in. And this scope and variety is exactly what makes creative nonfiction significant and, these days, so incredibly popular» (Gutkind, 2005, p. 203).

Дослідники (Hellmann, 2008; John, Reynolds, 2011) виділяють три етапи у формуванні літературної журналістики: ранній (у ньому, переконані, можна виділити ще

кілька стадій), «нова журналістика» та журналістика після 1970-х років.

Ранній етап становлення літературної журналістики почався задовго до виникнення терміна та чіткого усвідомлення її як окремого жанру. Основні риси, які ми сьогодні асоціюємо з літературною журналістикою, простежують у текстах, написаних у період XVIII–XIX століть. На цьому етапі можна виділити кілька важливих постатей, які сприяли формуванню жанру й визначенню етапу як «протолітературна журналістика» (John, Reynolds, 2011, p. 34).

Біля витоків англomовної літературної журналістики – праці Даніеля Дефо (нарис «Щоденник чумного року» (Defoe, 1995) змальовує епідемію чуми 1665 року в Лондоні; текст його частково вигаданий: хоч Дефо і спирався на свідчення очевидців та архівні матеріали, проте поєднав факти з драматичним наративом і описами, що нагадують сучасну літературну журналістику) та Джонатана Свіфта (його сатиричні памфлети демонструють, як можна поєднати гостру соціальну критику з художньою формою).

З початком XIX століття можемо говорити про з'яву журналістики як такої та літературних експериментів, оскільки розвиток масової преси і популяризація газет відкрили нові можливості для письма на межі літератури й журналістики. Серед ключових постатей цього періоду виділяємо Чарльза Дікенса (він у своїх репортажах часто використовував той самий підхід, що й у романах – створював сильний наратив, реалістичні персонажі й описував соціальні проблеми з великою увагою до деталей), Вільяма Годвіна (серед його творчого доробку є й політичні репортажі, які на стилістичному рівні поєднували емоційний виклад із художньо-літературним аналізом подій), Марка Твена (його твір «Життя на Міссісіпі» (Twain, 1996) можна розглядати як приклад літературної журналістики, де реальні події й детальні описи поєднані з особистими спостереженнями автора).

Із зародженням репортажної журналістики в кінці XIX століття можемо говорити про все тіснішу синтезію між журналістикою та власне художньою літературою: «... акумулюючи ознаки репортажу і художньої літератури, “новий журналізм” перебуває

в опозиції до традиційної інформаційної журналістики» (Шутяк, 2014, с. 181). Ключовими представниками цього періоду вважаємо Стівена Крейна (він писав журналістські статті та репортажі, які включали багато художніх елементів: його твори містили детальні описи битв і подій, які він бачив під час подорожей, але писав з емоційним заглибленням і реалістичними деталями, що більше нагадує літературний твір), Джека Лондона (він писав репортажі, зокрема, про робітничий клас та соціальну нерівність, використовуючи художні елементи у своїх журналістських роботах та роблячи їх більш емоційними та захопливими) тощо.

Після Першої світової війни багато письменників і журналістів почали звертати увагу у своїх творах на глибші психологічні аспекти суспільства, зокрема, через спостереження й персональні розповіді, як-от Ернест Хемінгуей (його репортажі про Іспанську громадянську війну і Першу світову війну мали всі риси літературної журналістики: стислість і простота стилю, уважність до деталей, використання персональних емоцій для створення атмосфери).

На початку ХХ століття з'явилася потреба в більш захопливих, глибоких журналістських матеріалах. Суспільство було перенасичене фактами, яким часто бракувало емоційного контексту або зв'язку між подіями та індивідами. Це послугувало підґрунтям для з'яви «нової журналістики» в 1960-х роках. «The answer – or answers – can be complicated because creative nonfiction may mean different things to different people, a characteristic that makes this form so elusive and alluring» (Gutkind, 2005, p. 57). Вона вирізнялася поєднанням традиційної журналістики з художніми методами, що дало змогу робити репортажі «живими» й феєричними, додаючи до сухих фактів більше суб'єктивності, індивідуальної авторської перспективи та художньої майстерності ідіостилу. Основною її ідеєю стало прагнення виходити за межі традиційного репортажу та поглиблювати розуміння теми через більш творчий підхід (Wolfe, 1973). Додамо, що представники нової журналістики часто відтворюють сцени і події, де самі не були присутніми, базуючись на розповідях свідків або на інших джерелах інформації. При цьому

діалоги можуть бути реконструйованими, але їх реалістичність має бути збереженою. «Here are, however, limits to the freedom and flexibility that make creative nonfiction so attractive and compelling – legal, ethical and moral issues that are challenging and, in many ways, impossible to clearly define. Freedom and flexibility – and daring – are governed by responsibility, not just to the people about whom we write, but to those who read and publish our work» (Gutkind, 2005, p. 132).

Серед найвидатніших представників нової журналістики виділимо, по-перше, Тома Вульфа. Його твір «Електропрохолоджувальний кислотний тест» є яскравим прикладом жанру про контркультуру 1960-х років (Wolfe, 1968), зокрема рух хіпі та дослідження дії психodelіків у формуванні нової реальності, використовуюючи складну наративну техніку.

По-друге, Трумена Капоте, книгу якого «Холоднокровно» (Capote, 1993) вважають однією із перших робіт у стилі нової журналістики: у ній використано діалоги, глибокі описи персонажів, психологічні портрети й елементи детективного сюжету, хоч сам твір заснований на реальних подіях.

По-третє, Гантера С. Томпсона, відомого тим, що першим звернувся до гонзожурналістики: описуючи власний досвід і реакції на події, занурив себе в середовище, яке досліджував; Нормана Мейлера, твір якого «Армії ночі» присвячений антивоєнним протестам проти війни у В'єтнамі та є прикладом змішування документалістики з художнім стилем письма.

Нова журналістика відкрила двері для більш сміливих форм вираження. Вона дала змогу репортерам пізнішого періоду ставати оповідачами та використовувати свої голоси для того, щоб зробити матеріал не лише інформативним, але й художньо насиченим (Wolfe, 1973).

Контркультура та суспільні зміни середини ХХ століття суттєво вплинули на розвиток літературної журналістики пізнішого періоду, сприяючи її еволюції та відкриваючи двері для сміливих експериментів з формою і змістом. Цей період – 1960–1970-ті роки – став переломним у багатьох аспектах суспільного життя, і журналісти, що працювали в жанрі літературної журналістики, від-

чували необхідність не лише фіксувати події, а й по-новому відображати їхню складність і багатозначність. Відповідь літературної журналістики на соціальні зміни була різноманітною та глибокою.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Літературна журналістика продовжує еволюціонувати, враховуючи культурні, соціальні та технологічні зміни. Дослідження вітчизняних і зарубіжних науковців сприяють глибшому розумінню цього феномену, виявляючи нові перспективи для його розвитку.

Найважливіше, що це уможливило тлумачення журналістики як методу, неспівмірного з художньою літературою через притаманний їй масовий характер. «It gradually reversed the belief that nonfiction was somehow second class, a cut below poetry and fiction» (Gutkind, 2005, p. 41). Проте експерименти з текстом та способами вираження й представлення змісту підтверджують двояку природу літературної журналістики як методу. Її міждисциплінарний характер становить водночас і виклик для кожного із представників, позаяк форма творів зазвичай регламентована читачьким запитами, і перешкоду, адже кожен твір як результат роботи є окремим текстом для подальшої інтерпретативної діяльності.

Однією з ключових рис, яка об'єднує англомовну та вітчизняну літературну журналістику є, на нашу думку, художня виразність, використовувана для привернення уваги аудиторії. Водночас західна літературна журналіс-

тика орієнтована на глобальну аудиторію, тоді як в Україні – на локальний контекст і збереження культурної спадщини.

Перспективи досліджень у сфері літературної журналістики охоплюють широкий спектр питань, що інтегрують літературознавство, журналістику, комунікацію та соціальні науки. Основні напрями подальших наукових студій включають вивчення еволюції жанру та його ролі в різні історичні періоди, аналіз взаємодії факту й вигадки, зокрема етичних меж використання художніх прийомів у репортажах, а також дослідження авторської суб'єктивності та принципів «авторства» у текстах. Особливої уваги заслуговує визначення жанрових рамок літературної журналістики, виявлення її зв'язків із художньою літературою, а також аналіз соціокультурного контексту, який відображає вплив глобалізації, цифровізації та сучасної медіаекології на цей жанр.

Інші перспективні напрямки включають дослідження мультимедійних форматів, що змінюють жанрові межі завдяки інтеграції візуальних і аудіальних елементів, та вивчення мовної специфіки текстів, зокрема їхніх стилістичних особливостей, а також перекладів. Важливим є й аналіз психологічних аспектів впливу текстів на читачів, регіональні особливості літературної журналістики, зокрема в Україні, та її освітній потенціал у контексті підготовки журналістів. Такі дослідження сприятимуть поглибленню розуміння жанру, підвищенню якості текстів і розвитку журналістської освіти.

ЛІТЕРАТУРА

- Маляренко Л.** Літературна журналістика як засіб конструювання національної ідентичності. *Науковий вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. 2018. № 1(23). С. 45–58.
- Романенко О.** Стилiстичнi особливостi сучасної української літературної журналістики. *Мова і стиль у журналістиці*. 2016. № 5(12). С. 67–78.
- Романенко О. В.** Семіосфера української масової літератури. Текст. Читач. Епоха. Київ : Якубець А. В., 2014. 362 с.
- Сільман К. В.** Есей як жанр на перетині літератури та журналістики : дис. ... канд. філол. наук : 10.01.06. Миколаїв : Чорномор. нац. ун-т ім. Петра Могили, 2019. 223 арк.
- Харченко О. В.** Літературна журналістика. Англомовний контент. Комбiнування кульмiнацiй. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія : Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. Т. 31(70). № 2(4). С. 234–238. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/UZTNU_filol_2020_31\(70\)_2\(4\)_38](http://nbuv.gov.ua/UJRN/UZTNU_filol_2020_31(70)_2(4)_38) (дата звернення: 25.11.2024).
- Харченко О. В.** Literary Journalism. Dialogues and Communicative Strategies in English Content. *Вчені записки Таврійського національного університету ім. В. І. Вернадського. Серія «Філологія, Журналістика»*. 2021. № 32(71). Т. 1. С. 214–222.

- Шутяк Л. М.** Американська літературна журналістика: основи професійної майстерності. *Вісник Харківської державної академії культури*. 2014. Вип. 42. С. 180–185. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/hak_2014_42_25 (дата звернення: 25.11.2024).
- Defoe D.** *A Journal of the Plague Year*. 1995. URL : <https://www.gutenberg.org/files/376/376-h/376-h.htm> (дата звернення: 04.12.2024).
- Greenberg S.** *The Art of Narrative Journalism*. New York : Columbia University Press, 2014. 374 p.
- Gutkind L.** *You Can't Make This Stuff Up : The Complete Guide to Writing Creative Nonfiction*. Boston : Da Capo Press, 2005. 370 p.
- Hellmann J.** *Fables of Fact : The New Journalism as New Fiction*. Urbana : University of Illinois Press, 2008. 290 p.
- Literary Journalism across the Globe : Journalistic Traditions and Transnational Influences / ed. by **John B. S., Reynolds B.** University of Massachusetts Press, 2011. 312 p.
- Capote T.** In *Cold Blood*. New York : Modern Library, 1993. 520 p. URL : <https://archive.org/details/incoldblood00capo/page/n7/mode/2up> (дата звернення: 04.12.2024).
- Nordquist R.** What Is Literary Journalism? ThoughtCo. 2021. 16 Feb. URL : thoughtco.com/what-is-literary-journalism-1691132 (дата звернення: 25.11.2024).
- Shevchenko N.** The Digital Transformation of Literary Journalism in Ukraine. *Digital Journalism Studies*. 2020. Vol. 7. № 2. P. 90–104.
- Simons J.** *Ethics in Journalism : New Challenges for the New Journalism*. London : Routledge, 2007. 386 p.
- Sims N., Kramer M.** *Literary Journalism : A New Collection of the Best American Nonfiction*. Random House Publishing Group, 1995. 480 p.
- Twain M.** *Life on the Mississippi*. Oxford : Oxford University Press, 1996. 320 p.
- Wolfe T.** *The New Journalism*. New York : Harper & Row, 1973. 402 p.
- Wolfe T.** The Electric Kool-Aid Acid Test. New York : Farrar, Straus and Giroux, 1968. 669 p. URL : <https://voidnetwork.gr/wp-content/uploads/2021/01/The-Electric-Kool-Aid-Acid-Test-Tom-Wolfe.pdf> (дата звернення: 25.11.2024).
- Zdovč S.** Literary journalism: the intersection of literature and journalism. *Acta Neophilologica*. 2004. Vol. 37. № 1–2. P. 17–23. DOI: <https://doi.org/10.4312/an.37.1-2.17-23>
- Zdovč S.** *Literary Journalism in the United States of America and Slovenia*. Rowman & Littlefield : University Press of America, 2008. 168 p.

REFERENCES

- Capote, T.** (1993). In *Cold Blood*. New York: Modern Library. Retrieved December 04, 2024, from <https://archive.org/details/incoldblood00capo/page/n7/mode/2up> [in English].
- Defoe, D.** (1995). *A Journal of the Plague Year*. Retrieved December 04, 2024, from <https://www.gutenberg.org/files/376/376-h/376-h.htm> [in English].
- Greenberg, S.** (2014). *The Art of Narrative Journalism*. New York: Columbia University Press [in English].
- Gutkind, L.** (2005). *You Can't Make This Stuff Up: The Complete Guide to Writing Creative Nonfiction*. Boston: Da Capo Press [in English].
- Hellmann, J.** (2008). *Fables of Fact: The New Journalism as New Fiction*. Urbana: University of Illinois Press [in English].
- John, B. S., & Reynolds, B.** (Eds.). (2011). *Literary Journalism across the Globe: Journalistic Traditions and Transnational Influences*. University of Massachusetts Press [in English].
- Kharchenko, O. V.** (2020). Literaturna zhurnalistyka. Anglomovnyi kontent. Kombinuvannia kulmynatsii [Literary Journalism. English-Language Content. Combination of Culminations]. *Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Sotsialni komunikatsii – Academic Notes of the V. I. Vernadsky Tavrichesky National University. Series: Philology. Social Communications*, 2(4), (Vol. 31(70)), (pp. 234–238). Retrieved November 25, 2024, from [http://nbuv.gov.ua/UJRN/UZTNU_filol_2020_31\(70\)_2\(4\)_38](http://nbuv.gov.ua/UJRN/UZTNU_filol_2020_31(70)_2(4)_38) [in Ukrainian].
- Kharchenko, O. V.** (2021). Literary Journalism. Dialogues and Communicative Strategies in English Content. *Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu im. V. I. Vernadskoho. Serii «Filolohiia, Zhurnalistyka» – Academic Notes of the V. I. Vernadsky Tavrichesky National University. Series «Philology, Journalism»*, 32(71), 1, 214–222 [in Ukrainian].
- Maliarenko, L.** (2018). Literaturna zhurnalistyka yak zasib konstruiuvannia natsionalnoi identychnosti [Literary Journalism as a Means of Constructing National Identity]. *Naukovyi visnyk Kyivskoho*

- natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka – Scientific Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv*, 1(23), 45–58 [in Ukrainian].
- Nordquist, R.** (2021, February 16). *What Is Literary Journalism?* ThoughtCo. Retrieved November 25, 2024, from [thoughtco.com/what-is-literary-journalism-1691132](https://www.thoughtco.com/what-is-literary-journalism-1691132) [in English].
- Romanenko, O.** (2016). Stylistychni osoblyvosti suchasnoi ukrainskoi literaturnoi zhurnalistyky [Stylistic Features of Contemporary Ukrainian Literary Journalism]. *Mova i styl u zhurnalistytsi – Language and Style in Journalism*, 5(12), 67–78 [in Ukrainian].
- Romanenko, O. V.** (2014). *Semiosfera ukrainskoi masovoi literatury [Semiosphere of Ukrainian Mass Literature]*. Kyiv: Yakubets A. V. [in Ukrainian].
- Silman, K. V.** (2019). *Esei yak zhanr na peretynni literatury ta zhurnalistyky [Essay as a Genre at the Intersection of Literature and Journalism]*. (PhD dissertation). Petro Mohyla Black Sea National University [in Ukrainian].
- Shutiak, L. M.** (2014). Amerykanska literaturna zhurnalistyka: osnovy profesiinoi maisternosti [American Literary Journalism: Fundamentals of Professional Mastery]. *Visnyk Kharkivskoi derzhavnoi akademii kultury – Bulletin of the Kharkiv State Academy of Culture* (Issue 42), (pp. 180–185). Retrieved November 25, 2024, from http://nbuv.gov.ua/UJRN/hak_2014_42_25 [in Ukrainian].
- Shevchenko, N.** (2020). The Digital Transformation of Literary Journalism in Ukraine. *Digital Journalism Studies*, 7(2), 90–104 [in English].
- Simons, J.** (2007). *Ethics in Journalism: New Challenges for the New Journalism*. London: Routledge [in English].
- Sims, N., & Kramer, M.** (1995). *Literary Journalism: A New Collection of the Best American Nonfiction*. Random House Publishing Group [in English].
- Twain, M.** (1996). *Life on the Mississippi*. Oxford: Oxford University Press [in English].
- Wolfe, T.** (1973). *The New Journalism*. New York: Harper & Row [in English].
- Wolfe, T.** (1968). *The Electric Kool-Aid Acid Test*. New York: Farrar, Straus and Giroux. Retrieved November 25, 2024, from <https://voidnetwork.gr/wp-content/uploads/2021/01/The-Electric-Kool-Aid-Acid-Test-Tom-Wolfe.pdf>.
- Zdovč, S.** (2004). Literary journalism: The intersection of literature and journalism. *Acta Neophilologica*, 37(1-2), 17–23. <https://doi.org/10.4312/an.37.1-2.17-23> [in English].
- Zdovč, S.** (2008). *Literary Journalism in the United States of America and Slovenia*. Rowman & Littlefield: University Press of America [in English].